

jenž tuto vadu, jak nižší soudy zjistily, soudně včas uplatnil ve lhůtě § 933 obč. zák., před zahájením sporu vytýkal jiné vady dodaného a převzatého auta, a že se zdráhal pro vady ty smlouvu se své strany splniti, a zda žalovaný nebo žalobce mohli předpokládati, že, opatřiti potřebné doklady, nenarazí na obtíže.

Čís. 9764.

**Zákon o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák.
Tím, že nájemce honitby přenechal provozování honitby třetí osobě jako hostu, nepřestal býti nájemcem a pánem honitby a oprávněným dáti za předpokladů § 40 honeb. zák. usmrtiti psy honicí.**

(Rozh. ze dne 22. března 1930, Rv I 1248/29)

Pes žalobcův byl zastřelen v lese žalovaným hajným. Žalobu o náhradu škody oba nižší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolací důvod nesprávného posouzení rozepře po stránce právní vrcholí ve tvrzení, že soud první stolice zamítl žalobu, jsa názoru, že žalovaný jednal ve výkonu oprávnění k odstřelu škodné zvěře, pánem honitby mu uděleného, ač jen Pavel Ž., pán honitby, byl oprávněn ustanoviti hajného, nikoli však Lovecký klub v P., od něhož žalovaný své oprávnění odvozuje a jenž neměl právo ustanoviti žalovaného hajným, ano ujednání Pavla Ž-a s Loveckým klubem jako propachtování honitby více osobám odporující předpisům zákona o myslivosti bylo protizákonné, poněvadž podpacht honitby v níže uvedené formě není přípustný. Odvolatelovo tvrzení, že žalovaný odvozuje své oprávnění jen od Loveckého klubu v P., odporuje spisům, neboť žalovaný uvedl v řízení první stolice, skutkově, že jest přísežným hajným v lese S., patřícím obci města R., v němž právo honitby přísluší Pavlu Ž-ovi a že hned v měsíci únoru 1927 byl žalovaný sjednán Pavlem Ž-em, jako nájemcem honitby, by mu hlídal zvěř, a že Pavel Ž. dal mu povolení k odstřelu »škodné« v polesí S. a vydal mu na to písemný průkaz ze dne 1. září 1927. V jednacím protokolu uvedl žalovaný ovšem skutkově, že obdržel zmocnění k odstřelu škodné zvěře a průkaz od Loveckého klubu v P., který skutečně výhradně vykonával a vykonává honitbu v tomto lovišti, avšak dodal, že pánem honitby podle zákona zůstává Pavel Ž. Tento jako pachtýř honitby od příslušného honebního společenstva, naznačený v § 24 písm. a) zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 zem. zák. pro Čechy, byl oprávněn ke všem úkonům a opatřením, jichž vyžadovala ochrana zvěře a jež byly přípustné podle ustanovení téhož zákona a měl tudíž podle § 40 druhý odstavec téhož zákona právo usmrtiti nebo dáti usmrtiti psy, kteří v lovišti byli dopadeni lovící ve vzdálenosti nejméně 200 sáhů od nejbližšího domu bez pánovy přítomnosti. Byl proto žalovaný k usmrcení žalobcova psa oprávněn pro skutečnosti výše uvedené a podle zmíněného zákonného předpisu, nechťsi poměr Pavla Ž-a k výkonu honitby v lovišti k Loveckému klubu v P.,

pokud se týče k účelům klubu byl po 2. červnu 1927 kterýkoli, poněvadž Pavel Ž., zůstává i po tomto dni v poměru k honebnímu společenstvu pachtýřem honitby, neztratil oprávnění § 40 honebního zákona mu poskytnuté. Toto oprávnění dal Pavel Ž. vykonati žalovaným, zmocniv ho k tomu, jednak na začátku roku 1927, jednak v měsíci září 1927 a dne 16. listopadu 1927 a zmocnění proti němu neodvolal, při čemž jest lhostejné, kterého mínění Pavel Ž. o zmocnění tom právě byl. Jestliže však žalovaný, zastřeliv dne 16. listopadu 1927 žalobcova psa, užil práva Pavla Ž-a jako pachtýře honitby v právních mezích (§ 24 a) a 40 (2) zák. čís. 49 z r. 1866 zem. zák.), není podle § 1305 obč. zák. práv ze škody, žalobci z toho vzniklé.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, jež napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a jež spatřuje tento dovolací důvod v tom, že odvolací soud přiznal žalovanému oprávnění v honbišti obce a v jeho lesní enklávě S. stříletí psy v nepřítomnosti pána tam honící a tedy zastřeliti i psa žalobcova dne 16. listopadu 1927, není opodstatněno. Podle § 40 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866 čís. 40 z. zák. v doslovu zákona ze dne 21. února 1870 čís. 15 z. zák. smí pán honitby psa, který honí v nepřítomnosti svého pána, přistihn-li jej nejméně 380 m daleko od nejbližšího domu, usmrtiti nebo dáti usmrtiti. Pánem honitby T. a v polesí S. byl v době zastřelení psa žalobcova Pavel Ž., který honitbu tu najal. Pavel Ž. přenechal sice provozování honitby v lese S. loveckému klubu v P. jako hostu (§ 24, 25 hon. zák.), ale tím, jak správně na základě zákona dovedl odvolací soud, nepřestal Pavel Ž. býti nájemcem a pánem honitby v lese S. a tudíž pánem, který podle § 40 hon. zák. byl oprávněn dáti psy v polesí honící za předpokladů v uvedeném § stanovených usmrtiti, pokud se týče žalovaného k tomu zmocniti. Toto zmocnění Pavel Ž. nejen již dříve, nýbrž podle předloženého průkazu znovu dne 1. září 1927 žalovanému dal a byl tedy žalovaný dne 16. listopadu 1927 žalobcova psa oprávněn usmrtiti, když jej, což žalobce nenapadá, toho dne v S., vzdáleném přes 380 m od nejbližšího domu, v nepřítomnosti pána při honění přistihl. Dovolatel má mylně za to, že k odstřelu škodné, pokud se týče psů v S. bylo zapotřebí povolení loveckého klubu v P., ježto mu tam byl provoz honby Ž-em přenechán. Klub byl po právu jen honebním hostem Ž-a, kdežto pánem honitby byl Pavel Ž. Ostatně, jak je zjištěno, i lovecký klub v P. dal žalovanému, vzav si ho za hlídače, zmocnění. Neprávem snaží se žalobce dovésti z toho, že Ž. odmítl v roce 1928 žádost žalovaného, aby ho ještě zvlášť ustanovil za hlídače v S., že žalovaný nebyl oprávněn žalobcova psa dne 16. listopadu 1927 zastřeliti. Toto odmítnutí žádosti žalovaného, i kdyby v něm bylo spatřováno odvolání dříve daného zmocnění k ubíjení škodné, nepůsobilo zpět

a nelze z něho dovoditi neoprávněnost žalovaného k zastřelení žalobcova psa v době dřívější.

Čís. 9765.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

I když jest na směnce uvedeno několik směnečníků s různými bydlišti, platí, není-li udáno zvláštní platební místo, první z nich za místo platební.

(Rozh. ze dne 22. března 1930, Rv I 409/30).

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný najmě, že směnka jest neplatná, ježto jsou v ní tři dlužníci se dvěma různými bydlišti. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y :** Podle § 3 čís. 7 směn. zák. může býti platební místo buďto výslovně jmenováno nebo platí místo udané u jména nebo firmy směnečníka jako místo platební, jest-li udáno více míst, platí první jako místo platební. Podle zjištění prvního soudu přijali zažalované směnky tři směnečníci, zvláštní platební místo není udáno, v adrese přichází jako bydliště vedle žalovaného T., vedle ostatních dvou směnečníků B. Odvolací soud jest právního názoru, že při tomto stavu věci jde o případ § 3 čís. 7 směn. zák., že tudíž je udáno více míst a že platí první jako místo platební, t. j. v tomto případě T., nehledě k tomu, že jde o tři směnečníky. Tento právní názor sdílí také literatura (srovnej Dr. Gustav Švamberk nový směnečný zákon Praha 1928, nákladem ústředního svazu československých průmyslníků). K tomuto právnímu názoru vede i úvaha, že by zákonodárce, znaje článek 4 čís. 8 starého směnečného řádu a věda, že dosud směnka přijatá dvěma osobami bez platebního místa byla prohlášena za neplatnou, zajisté byl pojal do nového směnečného zákona ustanovení, že musí býti udáno určité platební místo, pak-li směnku přijalo několik osob. To se však nestalo a nový směnečný zákon převzal § 3 čís. 7 uh. směnečného zákoníka do nového zákona, podle něhož bylo považováno první místo z několika udaných míst za místo platební. Také rozhodnutí n. s. 7244 a 8463, pocházející z poslední doby starého směnečného řádu naznačují, že i nejvyšší soud jest právního názoru, že po působnosti nového směnečného zákona již nebude neplatnou směnka s více směnečníky bez udání zvláštního platebního místa. Další úvaha, o níž se opírá řečený právní názor, jest ustanovení § 86 směn. zák., podle něhož akceptanti ručí rukou společnou a nerozdílnou a tudíž představují jednotku a že udaná různá místa v adrese jest posuzovati tak, jako kdyby bylo udáno více míst při jednom směnečníku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.